

A Szamár

Szerkesztő: SZÉKES BÉLA
Művészeti Szakbizottság KÖRBER ELLŐ

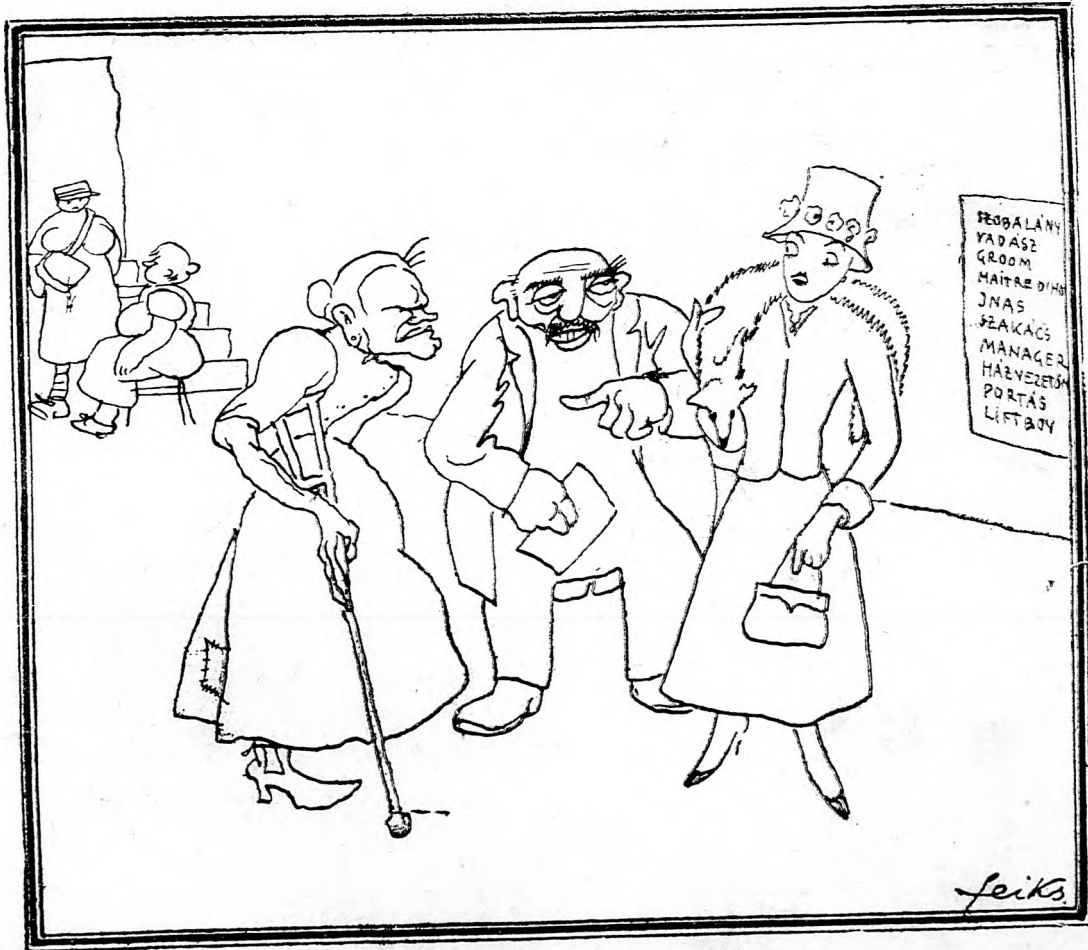
1918 április 10.

11. évf. ■ 15. szám

8. különszám: A PESTI NACCSÁGA ÉS A HÁZTARTÁSI ALKALMAZOTT

Ritka diszpéldány

Feiks Jenő.

Cupringer: Ezt a szobalányt melegen ajánlom. Katonája nincs, szorgalmas, hűséges és a legutolsó helyén is majdnem négy és fél hétig volt.

Lapunk művészeti szerkesztője, KOBER LEO festőművész, a cs. és kir. hadi sajtószálláshoz beosztott főhadnagy, szolgálati kiküldetésben néhány hétre távozik Budapestről. Távollétében a lap művészeti szerkesztői teendőiben GEDŐ LIPOT festőművész fogja őt helyettesíteni.

Hónapvégi elszámolás

vagy

HOGY LESZ A MINDENES INGYENES.

Levonások:

Kis Maris fizetése	35.— K
Vacsorapénz	4.20 K
A szobaurtól külön	8.— K

Összesen: 47.20 K

Összetört tányérok, poharak stb. 11.60 K

Eltűnt három zsebkeendő, biztosan

a Maris lopta el 18.— K

A nagy üvegajtót becsapta a szél 20.— K

Összesen: 49.60 K

47.20 K

Maris fizet a naccságának 2.40 K-t

vagyis 2 (két) korona és 40 (negyven) fillért.

Hónapvégi elszámolás

vagy

A MINDENES MEGSEM INGYENES.

A fizetésem	35.— K
Vacsorapénzem	4.20 K
A szobaurtól külön	8.— K

Összesen: 47.20 K

Levonások 49.60 K

Cipőre 200.— K

Ruhára 600.— K

Mindenféltre 215.— K

A nagyságos urtól 500.— K

Az öreg nagyságos urtól 600.— K

A fiatal urtól 17.— K

A bakának is jutott valami, a takarékbba is ment 120 (százhusz) korona.

A művésznő szobalánya

— A művésznő nincsen idehaza.

(A látogató átnyújt tiz koronát.)

— Megnézem, talán már hazajött.

(A látogató átnyújt husz koronát.)

— A művésznő alszik, nem lehet felkelteni.

(A látogató átnyújt 50 koronát.)

— Méltóztassék a kis szalonban megvárni, míg önagysága elkészül a toalettjével.

(A látogató átnyújt 100 koronát.)

A hálószoba ajtaja önmagától felpattan.

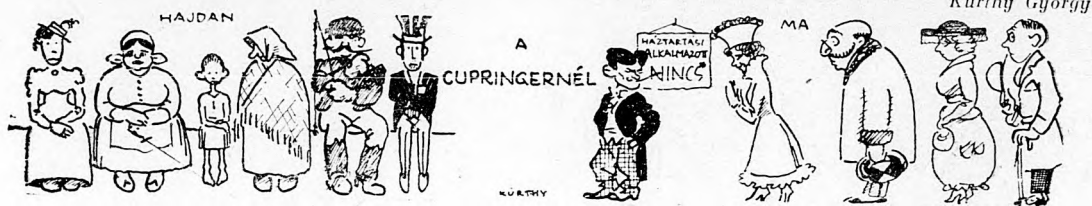
Lássuk a szerzőt!

Major Henrik

Schlesinger A., cselédszerző
Teréz-körut 1/b.

Weinbrun Fülöp, cselédszerző
Teréz-körut 17.

Panaszos levél

Nagyméltóságú Közoktató Miniszter Ur!

Naccságos atyánk!

Alulírott, mint a Háztartási Alkalmazottak Szervezetének bizalmi nője, süjos panaszszal kegyeskedem naccságos Excellenciádhoz bekopogtatni.

A Svarcéknak, akiket jelenlegesen munkaadóimul alkalmazok, van egy kis bűdös Jakob fíjuk, aki gíbnáziumba jár. Ott tanítanak neki holmi Toldi nevezetű verses istóriát, valami Arany Jánostól, aki az öntudatos Háztartási Alkalmazottak becsületébe példátlan belegázolásokat rendez. Fojton szolgálókrul, szolgálókrul, béresekrul, kuktákrul, sőt — urambocsá — szakácsnékrul irkál, ahelett, hogy megadná nekik az őket megillető böcsületes rangot és címet. Ott van például a zöreg Bence, aki házkörüli teendőkre évidíjjal szegődött gazdasági alkalmazott vóna, de ebbe a verszetbe fojton csak szolgálónak titulázzák. Hát ez disznóság!

Pedig annak az Aranyynak egyébként vóna

válmilles érzéke osztájunk érdekei erányában. Ott van az a másik verse, amelik aszondja

Két lantosa is volt, két árva fiú,
Öltözteti őket bársonyba, puhába;
Nem hagyja cselédit — ezért öli bú —
Vele halni meg ócska ruhába.

Hát amit itt a bársonyrul, meg az ócska ruhárul mond, az igen szép és hejes, követendő példa, mer csakugyan méltatlan, hogy valaki ócskába járassa a háza népit, — de mennyivel szebb volna, ha cseléd hejett Háztartási Alkalmazottat irt volna bele a versbe. Nem sántult volna meg attul a verzlába!

Minekokaért aziránt kegyeskedem naccságos Excellenciádhoz fojamodni: intézkedjék, hogy hasonló sértő kifejezések az iskola-könyvekből kitörültsenek, nehogy a zsenge kis zsidógyerekek már kora taknyos ifjuságukban megmételjezve legyenek. Kinek egyébként kezeit csókolja:

igaz jóakarója:

Törő Zsuzsanna.

A Kisvigadóban

Vértes Marcell

A kis paraszt cseléd: Odahaza mi is így csináltunk a Jánossal a padláson. zene nélkül és sötétben.

egy pesti cseléd életében.

HÁROM TANULMÁNY a háztartási alkalmazottról

I. TANULMÁNY GAZDAGOK SZÁMÁRA

A cseléd az ember fizetett ellensége. Folyton zabál és nem akar dolgozni. Némi-lyik cseléd úgy eszi a kenyeret, mint a pezsgő-tündér issza a pezsgőt: a szájához emeli és kiejti a kezéből, csak azért, hogy fogyassza. Minden cseléd gyűlöli a gazdáját és gazdáné-ját, ez a hála azért a rengeteg jóért, amivel elhalmozzák őt. Kilesi a ház titkait és el-pletykázza a szomszédoknak, amiért tőlük ajándékot fogad el a telhetetlen. A cseléd piszkos, nem tisztálkodik rendesen, akárhogy

szidja is az ember, mert egy engedetlen lusta dög, amellet folyton a tükör előtt áll és sminkeli magát és elmosdja mind az asszonya finom szappanjait és fésüli a haját és krémezi a kezét, ahelyett, hogy mosogatna, akárhogy is szidja az ember, mert egy engedetlen lusta dög. Már kicsi korában nem bírnak vele a szülei, pedig azok nem jóra akarják tanítani, hanem csak rosszra, mert tudják, hogy cseléd lesz majd belőle s azt akarják, hogy csalja és lopja majd a gazdait, mert ezek a komisz és szívtelen szegény népek még a falatot is ki-vennék a szegény gazdag ember szájából, nem hogy imádkoznának és hálát adnának az Istennek, hogy szegénynek születhettek és így nincs semmi gondjuk arra a sok pénzre és vagyonra és igényük nincsen nekijük, be-érhetik egyszerű nyomorgással s éhenhalással

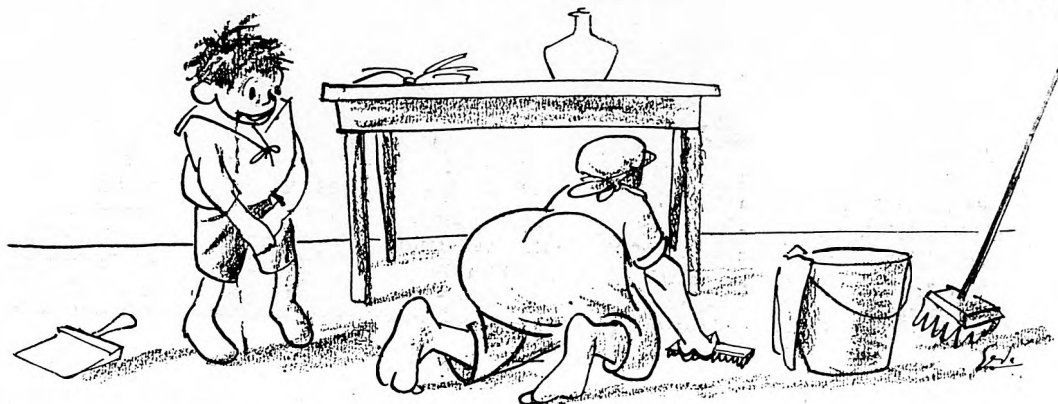
Maris megfelelő naccságát keres

Major Henrik

Első szerelem

Gedő Lipót

és nem kell nekik annyit szenvedni, mint amennyit a szegény gazdag ember szenved azért, mert már nem is győzi a nagy jólétet.

2. TANULMÁNY SZEGÉNYEK SZÁMARA

A szegény cseléd sorsa ugyancsak mostoha. Olyan ő, mint az igavonó barom. Se éjjele, se nappala. Alig, hogy megszületik, már neki kell a bölcsőt ringatni, hogy fölébressze a szegény anyját, aki a bölcső mellett bizony elaludt a nagymosás miatt. Haj, haj. Későbbi pályája is csupa viszontagság, éhbéért kell óránként 65 percet dolgoznia, a gazdái kiszipolyozzák, a vérért kiszívják, hájból loknit készítenek, lelkét az ördögnek, testét a fiatal urnak eladják. Ha beteg lesz, ki rugják, a kórházban pedig elevenen megnyuzzák, fölvgaldalják és egyes részeit gazdag emberek foltozására használják. Nem adnak neki enni, amit adnak is, azt is sajnálják és visszaszivattyazzák. A levegőből kell élnie, a levegő pedig rossz, a cselédszoba kicsiny és nincs szellőztetve, ezért olyan sovány némely cseléd. Idő előtt a sirba kergetik és halála után a gaz gazdag gazdájának lelke éjjelenként, mint ellenkisértet lejár hozzá a sirba és ott sem hagyja nyugodni az éhbéréen.

3. TANULMÁNY AZ ÉN SZÁMOMRA

Ennek a tanulmánynak csak az alapeszméje van még meg, ez pedig az, hogy a két szélsőség közt az arany középúton van az igazság. Tehát, hogy az igazsághoz jussak, mindenekelőtt meg kell találnom az arany középút. De őszintén bevallom, hogy bár hetek óta keresem, még nem találtam meg. Pedig egész Pestet bejártam már; voltam az Andrássy-úton, Aréna-úton, Stefánia-úton, Mexikói-úton, Mehmed szultán-úton — szóval mindenfelé. Már kezdek elcsüggedni; még egyet megpróbálok, holnap átmegek Budára, hátha ott van valahol az az arany középút.

Nagy Lajos

AFORIZMA

Az alkalom szüli a tolvajt.
A háztartási alkalom szüli a házitolvajt.

Első szerelem

A haja szőke volt, a szeme kék,
Tekintete, mint ábrándos regék,
Hol néha villan rejtett tűz világa:
Szobalány volt a drága.
Kicsi köténye csipkái felett
Arany rózsákat szőtt a képzelet
S a tarka szoknya selymes himű fodra
Hevült tüzekbe sodra.
A kamaszévek vérhullámain
Tipegve tiprott apró lábain,
S óh, mily hőségtől remegett a lábam
A kis cselédszobában.
Övé volt szívem minden friss heve —
S már azt se tudom, mi volt a neve;
Elmult tőlem, kis társam kis tusákon,
Elmult, mint ifjúságom.

(jász)

Mikor a szakácsné naccságának öltözködik

Pályi Flóra

EMLÉKEZZÜNK RÉGIEKRŐL

Irta PAULINI BÉLA

MUJDER

Mujder, Gábor juhásznak volt a párja, amíg Gábor juhász itt nem hagyta a báránycákát, a Muskáli-dűlőben, árságban, Gábor juhász ott halt meg a mezőségen, réti-liliomok alatt. — meg se várta az alkonyatot, — vadrózsa-szírom fogta le a szempilláját.

Mujder, hozzánk került eselédi sorba. Nem sokbul állott a költőzködés. A sífőcérokat elví-

tette a gyerekekkel: ifjabb Gábor juhászzsal és Sándor juhászzsal, maga vette a menyasszonykori ládikáját, százat lépett, aztán ott volt minálunk.

No, mégse kapott eselédi munkát, fibapásztor lett. A liba is teher, ha megnő, de kisebb, mint a birka, olykor meg kell koppasztatni, hogy ne legyen melege, meg hogy legyen stafirunghoz való tolu, ha netán eljönne egykor a leányokért a mesebeli királyfi, vagysis egy fiatal **tisztartó**.

A mesebeli királyfi... Ha lefeküdtek a libák, — kicsikét később fekdtek le, mint a tyukok, — de sokat is mesélt Mujder. — Árgvirusról. Veszedelmes királyfi volt ez az Árgvirus, minden nap más szegín embernek a jányát vette el a mese végén.

Mondta Mujder, hogy Gábor juhász még sokkalta több mesét tudott, mint jómaga. De igen sajnáltam, hogy meghalt Gábor juhász.

MIDI

Midi, Grácból származott el hozzánk, mondják, gőzmasina vontatta a vaskocsit, amin ulazott.

Az utitáskája tele volt steieralmával. Azt hitte, itten Dunántul nincsen alma, csak buza. De jó kemények voltak ezek az almák, nagy hasznomra szolgáltak. Éppen akkoriban váltottam a tejfogakat, egymásután beletörték, belefulla- doztak az almába.

(Tejfogat, madzaggal kiráncigálni. — hogy az ember apja rákötí a zsinag egyik végére a fogat, a másik végére a kilinest, aztán be- vágja az ajtót. — no, az nem jó.)

Midi lizenhat esztendő volt, én, tejfoghullató korban. Szép leány volt, az igaz, piros, mint a steier- alma, a husa is olyan keménykés. Mondom, lánynak különb volt, mint a steier-alma — almának. De nagyon beleszereltem.

De nagyon beleszereltem, mondtam is neki:

— Du Midi, venn ich mit dejese sprache fertig bin, ih hejrate dih. Dann können wir venigsstanz kindern bekommen, und die können statt mir in sule géhn.

Szó, szót követelt. Midit, a gondos szülők, elküldték vissza Grácbá.

Engem nem mertek kidobni, mert nem szabad azt: kitenni egy

ökölnyi gyereket az országútra. Biztosan meglámadta volna őket a Hölgyfutár, vagy a Regélő bácsi naptára. (Azon időkben, ezek voltak a legfélelmetesebb orgánusok.)

JULCSA

Én nem szóltam egy szót se, Skopál tanár ur, aki az algebrát tanította, — mégis azt mondta:

— Elég!

Különös ember volt, nekem gyakorta mondta, hogy „elég!” — holott nem szóltam egy szót se. Aztán befőstött a noteszébe egy vörös négyest, olykor csillagot is tett melléje. Olykor koronát rajzolt följé.

Persze, én Julesánál üldögéltem estenden, a kihuzós-ágy szélén. A falak tele voltak aggatva csillogó

edényekkel. A fényes rezeken szézelves figurák: Julesa művészetének dícsékvő nyomai.

Julesa szebb volt, mint a steierleány. Teltebb, több. De nagyon szerettem. Mondtam is neki:

— Hallja, Julesa, én elveszem magát, Hagy járjanak helyettem a gyerekeim iskolába. Mérgelődjék azokkal a Skopál, írjon be azoknak koronás vörös-négyest.

Ebben megegyeztünk. A szerződést még se állotta. Egy estén így szólt hozzám, száraz hangon:

— Ifjúr, elhagynom a szolgálót. Férjhez megyek egy asztalozhoz. Derék legény, van háromszáz forintja.

Majd meghaltam fájdalomban. Mégis, be kellett látnom, hogy helyesen cselekszik: szerelemből nem lehet megélni...

— Igaza van Julesa. — mondtam gyöngye hangon. — nekem nincsen háromszáz forintom, két forintom van egy hónapra.

Ráborultam a drága kövér vállára, omló könnyekkel bucsuztam...

Inas, szobalány

Feiks Jenő

Az ur: Mind a ketten felmondtak? Maga Juci miért?

Juci: Nem bírom má, hogy a nagysága milyen goromba hozzám.

Az ur: És maga János?

János: Nem bírom már, hogy a nagysága milyen kedves hozzám.

Románc

A Dunaparton, záróra után,
Három cselédlány flangéroz Budán.

Egyik piros arccal magyaráz:
— A naccságomat kitöri a frász.

— Aszonta tizre már otthon legyek,
Roggyanak rá a budai hegyek!

A másik arca kivilágosul:
— Fog mérgeledni a naccságos úr!

— Az tizenegykor hozzám kioson,
Hogy dögölne meg, ce vieux cochon!

A harmadik, az se szól, se beszél,
Csak bögni kezd, mint a Nemere szél:

— Az én üdöm búbanatban telik,
Mert nékem kimenőm van reggelig.

Hadiéknál

Inas:

— A naccságos ur ugy bánik velem, mintha a családjához tartoznék. Jár hozzá egy házitanító, aki együtt tanít bennünket a négy elemire.

A szerzőnél

Vértés Marcell

— Mi az, Paczauer ur, hogy csak szobalányok vannak és egy dadája sem?

— Hja a háboru . . . a legjobb segédeim a fronton vannak.

Színház és művészet

Szép Lajos.

— Mi az, mi történik itt Juci?

— Ne tessék semmi rosszra gondolni, nacesága! A mozi iskolában a betörést tanuljuk és azt gyakoroljuk.

OOOOO

Tábori felvétel

Szabad a gerlemadárnak
Ágrul-ágra szállni,
Vasárnap a cselédnek is
Szabad héví-zálni;
Hévízába vitt vasárnap
Engem is a Júlesa:
— „Gyerünk el a Nyomniába,
Mer az ojjan fúrcsa!”
El is mentünk, jegyet is vett,
Legislegelőre,
Mer hogy otthon is legelőbb
Járt a leelőre,
Aszongya hogy: „Látod-i te Rozil!
Ille ez a, ille ez a,
Ille ez a mozi!”
Aszondi hogy: „Hallod-i te Júlesa!
Ez a mozi node millen,
Node millen fúrcsa . . .!”

Szaladgáltak szaporán az
Fotográfai képek,
Majd is attúl féltem, hogy mán
A fejemre lépnek;
Az egyikről azt mondták, hogy
Tábori felvétel!
A Júlesa meg felsikított:
— „Ahun ott a Péter . . .!”

Ott is volt a völegénye
Valamellik képen,
Nézte Júlesát, az meg őtet,
Szerelmetesképpen,
Aszongya hogy: „Látod-i te Rozil!
Ille ez a, ille ez a,
Ille ez a mozi!”
Aszondi hogy: „Hallod-i te Júlesa!
Ez a mozi node millen,
Node millen fúrcsa . . .!”

Eccerre csak fordult egyet
A kép masinája,
Igyorogni kezdett Péter
Szeme-füle-szája;
Fordult egyet, fordult kettőt,
Odafejt a placcon,
Oszl' eccer csak az ölében
Ült egy ifijasszony . . .!
— „No, — gondultam, — ha felvétel,
Jó' felvette Péter!”
De Júlesának nem teccett az
Tábori felvétel . . .
Aszongya hogy: „Látod-i te Rozil!
Ille ez a, ille ez a,
Ille ez a mozi!”
Aszondi hogy: „Hallod-i te Júlesa!
Ez a mozi node millen,
Node millen fúrcsa . . .!”

Emőd Tamás.

Vénus keze és a Rózi szája

Pólya Tibor

— Trampli! Összetörte a milói Vénuszt! . . .
 — Mit ordít a naccsága!? . . . Törött volt az már! A két keze hiányzott!

JUCI ÉS A SZOBAUR

EGY SZOBALÁNY NAPLÓJABÓL

Augusztus.

Tegnap este odakint danoltam a gangon, szép, gyönyörű nótákat, melyeken majd megszakad az ember szivverése. Amint ott nótázok, gyön Péter, a szobaur és elkezd di-csérni az énekem. Azt mondja, hogy a hangom olyan tiszta, mint a kaláris.

— Mán pedig sohase szoktam megmosni — válaszoltam neki, mire röhögni kezdett és ráncigált befelé a szobájába. Odabenn megígérte, hogy kiemel a szobalányi sorbul és beírat a szinni-Tannodába.

Szeptember.

Olyan izgatott voltam, mint mikor a Jóska rajtaért. De még sokkal jobban lelt a hideg, mert a Jóskának megmagyaráztam, hogy csak azért bocsájtkoztam társadalmi érintkezésbe a naccságos urral, hogy szüledendő gyermekünknek atyja legyen. Iszonyatosan gyönyörű volt a szinni tannoda. Csupa igazi uri kisasszony ült körülöttem, nagyon szégyeltem magamat árvaságomban, féltem, hogy meglátják, milyen hivatalban működtem, mielőtt a művészi pályára léptem. De nem bántottak, inkább irigyen nézték az új bluzomat, amit a szobaurtól kaptam. A fiúk meg éppen olyan szépen forgatták felém a szemüket, mint a Jóska, ha nagyon dolgozott benne

a bor s már alig várta, hogy az omnibusz hazavigyen a Wurglitsból. Volt köztük egy magas, barna, kékszemű, éppen az én gusztusom, haza akart kísérni, de mondtam, nem lehet, mert vár a völegényem. A szobaur igazán ott is állt a kapu előtt, nagy, kajla fülei, mint az evezőlapát mozogtak a szélben. Kopasz feje bubján, mint a gombostű meredt az égnek néhány hajszál, midőn kalapját leemelte.

Október.

Ma egy félórával az előadás vége előtt megszöktem Bélával, a szép, kékszemű kollégával. Képzem, milyen búsan lógatta az orrát az a vén pali, mikor hiába várt rám. Biztosan rossz estéje lesz, dehát mi közöm hozzá.

November.

Béla bemutatott egy tököli földbirtokosnak. Kicsit öreg már, de nagyon fess ember. Igazi jó pali.

December.

Ma kirugtam a Bélát is, nagyon szemtelen kezdett lenni.

Délután az Erzsébet-köruton mentem két huszárcapitánnyal és szembe jött velem Péter. Nagyon el volt szontyolodva, ruhája gyűrött volt, nem is volt megborotválva. Megdobbant a szívem, csak nem mer köszönni. És tényleg leemelte előttem a kalapját. A tisztek rám néztek, én persze mintha mitsem láttam volna, mentem tovább...

Nagymosás

Kelen Imre.

A naccságos igen megijedhetett Japán jövetelének hírére . . .

KATI EMLÉKIRATAI

Szerda

Hétfő

A naccsága is ír memojárt, a kisasszony is ír, irok hát én is. Azt mongyák tizenegyedik Lajos idejében mindenki irt. Nem tudom ki lehetett, biztosan valami szép daljás rendőr. De mán akkor gyönyörűbb dalja a szabó tizenegyedik János, aki tavaj, mikor ott laktam a Cukermandel naccságáéknál, ott posztolt az oktagonon. Uram isten, milyen kemény nézése volt neki!... Csengettek. Teritsek asztalt. Nekem csengethetsz. Ezek itt mindig esznek. Én gyönyörű tizenegyedik Jánosom, a csatába vagy? Hogy visít ez a naccsága. „Kati, Kati!” Mingyár. Várjon egy kiesít. Csak haccseregszállítónál ne szolgáljon az ember.

Kedd

Ma elejtettem a sérvesi vázát, darabokra törött. A naccsága úgy bömbölt, mint egy orosz lány. Azt montam, velem ne veszekegyjen azért a régi vacakért, ha nem teccik, elmegyek. „Régi vacak? — kiabálta — három ezer korona!” Nekem dumálhat. Én tudom, hogy már el volt törve, mikor hozták. Meg is montam. Törése volt annak már a boltban. „Nem igaz, ép volt.” Bejött a kisasszony, hát nem szóltam semmit. De még megmondom. Ha sérvesnek adták el, sérve kellett, hogy legyen... Én szép tizenegyedik Jánosom, csak te voltál makulátlan.

Öt koronát adott, mer segitettem főzni a Teréznek. Smucig egy asszony. A vacsora bennevan vagy ezerbe és nekem ötöt ad. Én hát megsütöttem a csirkét az egyik oldalán. A másik oldalon sehogy, de ahol sütöttem, duplán megsült. Ki is jött a kisasszony veszekedni, minek válalok ojat, amihez nem értek. Azt montam: hagyja a kisasszony, örüjjön, hogy próbára teheti a főhadnagy urat. Ha ezt se eszi meg, akkor igazán csak a pénzéért udvarol. A kisasszony azt mondta jó. És este, amikor bevittem a sültet, a naccsága dühösen kikapja az én csirkémet és az Adolf nagycságos ur tángyérjára teszi. Szegény nagycságos ur, őt sajnálom, mer jóember.

Csütörtök

A kisasszony egész nap szomorú. Én tudom, miér. Mer az este nem próbálhatta ki a főhadnagyát. Az orvos is itt volt: azt mondta, csak egy kis gyomorrontás. Háborus időben gyakori. Pár nap mulva már felkelhet az Adolf nagycságos ur. A patikában azt monták nekem: kisztihand. Jaj, milyen szimpatikus egy segéd. Csak legalább egy hétig fekünne az ur. Holnap ha jövök a recepttel, felveszem a kisasszony tavaszi kalapját.

Péntek

A János irt. Tizenegyedik Jánosom. Kinn volt a fronton, de jön haza szabacsságra. Te réz lelkem, vasárnapra süssön egy tyukot, itt

A ligetben

Pál Hugó

— Megjött a leveled, pedig rosszul volt címezve. Azt irtad: Kis Anna Helyben. Pedig én már két hete nem vagyok helyben. Otthagytam a Grünbergeréket . . .

Látogatásom a háztartási alkalmazottak központi elhelyező szalonjában

Feleségem öngagsága hat hét óta egyedül viszi két személyre berendezett szerény, de elegáns háztartásunk minden gondját, baját.

Két hét óta nincs cselédünk — bocsánat, háztartási alkalmazottunk — mert az utoljára velünk egy háztartásban élt hölgyet elvette a vőlegénye — 6 év óta vőlegénye és két gyermekének apja — aki sikerült árdrágítások révén — suszter ömértósága — négy és fél millió koronát gyűjtött össze.

A héten már kritikussá vált a helyzet. Feleségem vajácsorgás közben összeesett és a mentők hozták haza, mire újból elrohantam egy *intézetbe*, ahonnan azelőtt *cselédet* szerződtettünk.

— Kérem szépen, igazgató ur, egy mindenes hölgyre volna szükség.

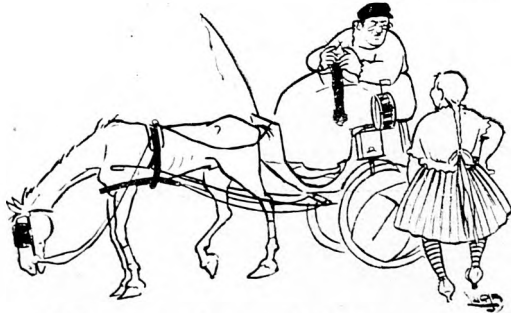
— Hm, hm. Mindenes? A kifejezés avult, idejét multta, ez a fogalom ismeretlen, tehát ennek a fogalomnak megfelelő hölgyet nem is ajánlhatok.

— Mély hódolattal kérem igazgató urat, jelölné meg talán azt a

fogalmat, melynek alkalmazásával legalább megismerkedhetném egy olyan hölgyvel, aki szerény, de úri háztartásom tagjaként családomhoz csatlakoznék?

Mari bosszuja

Lurja László

Nacessága, vigyen a keletihő . . .

— Ez már értelmesebb beszéd. Kérem Szabó Eszti öngagságát, ha talán kegyeskednék bridzspártiját pár pillanatra félbeszakítani?

Szabó Eszti öngagsága kegyeskedik. Öngagsága kifogástalan eleganciával, 2350 koronás Berkovitsné kosztümben lejtett elibém, akárcsak egy jól dresszírozott manequine. Most aztán megindult a következő szívet derítő és elmét élesítő beszélgetés.

Az igazgató: Dr. Szerény Andor, helyettes államtitkár, Szabó Eszti urhölgy.

Én: Kezeit csókolom.

Eszti: Jó napot. Térjünk a dologra, mert nem szeretném várakoztatni a partnerjeimet. Tud-e a hölgy főzni?

Én: Melyik hölgy?

Eszti: Hát a felesége! Mert talán csak nem gondolja, hogy délben, este én főzök. Tehát tud.

Én: De kérem . . .

Eszti: Maga majd aztán jön, előbb majd felsorolom az én feltételeimet, mert ha jól tudom, magának van én rám szüksége és nem megfordítva. De rövid leszek. Havi 500 korona fizetés, szoba fürdőszobával, naponként egy liter tej, ebédre négy fogás, melyből kettőt a hölgy készít el, délután uszonna, hetenként kétszer bridzspárti, kétszer színház a családdal, kedden és vasárnap szabadnap. A vőlegényem látogatását a szalonban fogadom, este részt vesz a családi vacsorán. Apróbb megbízásaimat a szolgáltatásra beosztandó 13—14 éves kis alkalmazott végzi el. Mosogatás nincs, takarítást a hölgyvel együtt, vacsora a hölgy által készítenő, vagy a családdal együtt valamelyik előkelőbb étteremben.

Én: De kegyelmes . . .

Eszti: Majd ha befejeztem, különben már befejeztem. Gondolkodási idő öt perc, ezalatt befejezem a pártit.

Eszti kártyázik, az igazgató komoly pofával várja nvilatkozatomat, én zugó fejjel rohanok haza és most azon gondolkozunk, hogy a feleségem ne menjen-e cselédnek?

Daru.

A kis cseléd

Zórád Géza

Olcso perkál volt a testén, fakó szalag lenhajába,
lábán nagy tenyérnyi folttalormótálan rossz cipő.
Ottan ült a szerző-boltban a többivel napok hosszat,
a körüli sárba fürve bohó falusi szemét.

Jöttek, mentek a nagyságák, vitték is a sok cselédet,
de ez az egy oly picinyke, fakó és igénytelen.
Senkinek se kellett bizony, gyáva szemű s olyan vézna,
hogy' tudna ez mosogatni, felsikálni szaporán?...

Éji vackán hánykolódott, hazagondolt a szegényke:
miért is tette, amit megtett? azt a szégyent, istenem!
Az kergette el hazulról, ahol most a pipitér nyit,
s gyöngye csörü kis kacsáknak gágogása ő, mi szép!

Hol most langyos szellő játszik, lenge bárányfelle-
[gekkel
s kint a kertbe a fekete porhanyó föld gőzölg...
S estelenkint kint a padkán ő be jó ott ülni s várni,
reszketés rohan keresztül a kis keblen s a csipőn...

És a piszkos pesti lárma gyáva szívét megzavarta:
jó a nap, és múlik a nap, nem kell itt ő senkinek!..
És egy éjjel a kis cseléd vackából kikászolódik,
kis ládáját nyitogatja, s szemlélgeti: miye van?...

S elővesz egy cédulácskát, apró gyűrött cédulácskát
s nagy iromba ceruzával elmélázva írni kezd:
„Mivel hogy az életem már ugye ér egy fabatkát se,
végrendeletet csinálók ezen a kis cédulán”.

„Piros-fehér-zöld pántlikám, az a hosszú, az öcsémé,
— akasszák ki a sirjára — ki Doberdön elesett!
Három üngömet, mivelhogy nincsen nekem hugom,
[néném,
szakítsák szét s kötözzék be a katonák sebeit”.

...1 szerzőnél van egy jó lány, arra hagyom keszke-
[nőmet,
mindig szívvel hallgatott meg, hogyha sirtam nékie.
Tíz szép piros almám, mitül oly jószágú a kis ládám,
tíz kis gyermek kapja, aki árva, úgy mint az enyém”.

Azzal elővett egy hosszú, jó falusi éles bicskát,
s keresztet vetve magára, föl vágta az ereit.
Folyt a vér a gyöngye érből, végigfolyt a kicsi ládám,
és lehunyta fáradt szemét a keserves kis cseléd.

Gyönyörű szép álmot látott: ottan ült a szerző-bolt-
[ban,
egyszerre csak bejön ám a jó úristen s szól eképp:
„Ha nem kellesz senkinek, hát én szívesen följogad-
[lak,
s kézen fogja: gyere velem, almaszagú kis cseléd...”
Somlyó Zoltán.

Apróhirdetés

TISZTA MULTU DADA keres
érdeknélküli jóbarátot...

KÉRELEM

E sorok írója régóta vágyik egy
igazi megértő nő ismeretségére. Író-

ember vagyok, tudományos irodas-
lommal foglalkozom, egy ily nő bar-
rátsága számomra felbecsülhetetlen
értéket jelentene. Kérem tehát a
napilapok apróhirdetésrovatában oly
gyakran szereplő „intelligens szoba-
lányt”, közölje velem a kiadóhiva-
tallal nevét és pontos címét.